

EN VIROLET I LA FLORINETA

En Pere Virolet exercia l'honorable professió de porquerol en una gran masia de les muntanyes de Catalunya; i, si eixerit era de naixença, més se'n tornà a còpia de rebre bolets dels mossos i reganys de l'amo.

Els uns li estiraven el nas perquè els feia gràcia que el tingués tan xatet i tan arremangat; d'altres li estiraven aquells quatre cabells de la coroneta, que no podia mantenir mai aplanats, per saliva que s'hi passés; i, com que ell s'ho prenia tot bé, perquè el seu geni era rialler de natural, els altres encara trobaven més gust a fer-li tota mena de misèries.

D'aquella casa, sols era estimat per la Florineta, la filla petita de l'amo. Aquesta sí que el volia, en Virolet, i li demostrava la seva volença compadint-lo quan l'havien renyat i guardant-li sempre quelcom del seu dinar per donar-l'hi quan anava a treure el bestiar per pasturar-lo al bosc.

—Té, Virolet. Aquí tens aquest pa i confitura per a tu.

—Gràcies, Florineta —li feia en Virolet, tot agraït—. Si no fossis tu, ben segur que no m'hi estaria pas ni un minut més, en aquesta casa de peguissaires.

—No en facis cas.

—Oh, ja ho faig; però si m'estiren el nas, encara que jo no vulgui parar-hi esment, t'asseguro que el nas se n'adona.

—Pobre Virolet! —es limitava a contestar la Florineta mirant-se'l amb una gran compassió.

Aleshores ell, que res no li plaïa tant com sentir-se mirat així, esclatava a riure i es posava a saltar i a ballar tot dient:

—Això què hi fa, Florineta! No t’hi capfiquis, que de pitjors me’n veuré.

—No diguis això, ximplet!

—Ho dic perquè ja em veig que jo no faré temps per ací... I, si me’n vaig, Déu sap els entrebancs en què em trobaré.

—Violet!

—Ja ho sé, que per tu em doldrà, i pels porquets, que sou els únics que em voleu. Però jo tinc la meva idea, i quan te la digui ja veuràs com em donaràs la raó.

—Ai, no en tinguis, d’idees, Violet. Val més que no en tinguis i que et quedis. ¿Com ho faria, jo, si te n’anessis? Ningú no em contaria rondalles, ni em faria riure com tu em fas.

—Bé prou que te’n contaria en tornant.

—Si tornessis, rai!

—Ja ho crec, que tornaria! Com que la meva idea és aquesta: tornar.

—Ah, així és una altra cosa —respongué ingènuament la Florineta—. Jo em creia que volies anar-te’n.

—És clar; com que si no me n’anés no podria tornar!

—Vaja, ¿veus?, ja et burles de mi.

—Et dic que no. I no somiquis així, perquè quan et veig somicar ja em sento que la idea no val res, i... no ho vull. Vaja, no ploris, Florineta, i no en parlem més. Un altre dia t’ho contaré tot com ho tinc pensat.

Era veritat que en Violet tenia una idea. Sol amb els seus porquets, el petit porquerol feia funcionar el seu cervell constantment, i a còpia de fer-lo funcionar acabà per concretar en una idea tots els seus pensaments, ànsies i il·lusions de noi d’empenta.

Fer de porquerol no era res definitiu ni envejable, i en Violet ho veia tant així que a totes hores sentia el pessigolleig d’ei-

xamplar les seves ales i donar la gran volada vers les coses somniades o pressentides.

No mentia, l'eixerit xavalet, en dir que si no fos per la Florineta no restaria ni un minut més a la masia. Aquesta era l'única dificultat que s'oposava als seus plans, perquè en Pere Virolet, dessota la seva aparença de xicot lleuger i bellugadís, guardava un cor més tendre que un formatge d'ovella.

I, ben mirat, aquesta dificultat no era dificultat, sinó tot el contrari, puix que cal confessar que una de les causes que el seu cervell hagués barrinat aquelles idees era la mateixa Florineta. Bé prou que en Virolet ho veia, que vindria un dia que un ric hereu de la comarca se li emportaria aquella dolça amigueta a l'altar i que ja no la veuria mai més. Això era el que li feia pensar a arribar algun dia a poder disputar-se-la amb l'hereu més ric i escaient. Però això no succeiria mai si no es movia de porquerol, puix que per tal ofici no li donaven res més que la minestra i, de tant en tant, un parell de pessetes per a espartenyets, sense comptar les clatellades que li queien de tant en tant, també.

En canvi, ell sabia que el món és molt gran i que no manquen llocs on existeixen riqueses per explotar i terres productives que no demanen més que el sant treball de l'home.

És clar que tot això en Pere Virolet ho sabia solament d'una manera vaga i imprecisa, però, com que tenia un cervell més fantasiós que el d'un poeta, ell s'ho forjava a la mesura del seu gust, i per això ho veia tot amb els colors més rics de l'optimisme.

I no us cregueu que pensés abandonar la terra on nasqué, amb la illusió que alguns alimenten que rodant món es pot viure sense treballar. No res d'això: en Pere Virolet era amant del treball i no desconeixia que la seva empresa era plena de perills, d'angoixes i de privacions.

Així i tot, la dèria era aquesta, i un cap com el d'en Virolet no es deixava convèncer fàcilment del contrari del que ell havia pensat. El projecte era ja determinat i sols mancava comunicar-lo a la Florineta, i això li feia certa mandra, perquè temia que la seva amiga se li posés a somicar, cosa, aquesta, que l'entendria tant que sempre li feia ajornar els seus propòsits, encara que no arribés a fer-lo desistir d'ells.

Però vingué un dia que l'amo l'havia renyat més que de costum i els mossos l'havien pessigat més que d'ordinari, per la qual cosa en Virolet decidí fer el vaitot i anar-se'n de la masia sense més miraments.

Tement que la Florineta li espatllés els plans, resolgué fugir sense dir-li res, amb la intenció d'escriure-li tan aviat com li fos possible; però ja veureu com no pogué realitzar-ho tan fàcilment com ho havia pensat.